

ЖИВКОВИЋ, Миодраг, скулптор, редовни професор (1. фебруар 1928, Лесковац код Лазаревца, Србија). – Основну школу завршио је у родном мјести и гимназију у Београду. 1946. године уписао је Школу за примењене уметности у Београду, која је 1948. године прерасла у Академију примењених уметности на којој дипломира 1952. године.

Од 1954. до 1957. године радио је у гимназији, као наставник ликовног васпитања, у Младеновцу и Основној школи "Жикица Јовановић Шпанац" у Београду.

1968. године изабран је за доцента на Академији примењених уметности у Београду.

Од 1969. до 1970. године борави у Чилеу гдје реализује два монументална споменика: "Споменик југословенском усељенику" и "Споменик протеста". По повратку из Чилеа наставља свој педагошки рад на Академији примењених уметности, биран у већа наставничк звања, до редовног професора, на којој је у два мандата био и декан 1974. до 1977. и од 1991. до 1996. године. Миодраг Живковић припада оним ауторима савремене умјетности, који непоколебљиво стоје на страни континуитета умјетности, за њега је умјетничко дјело брана и симбол отпора свакој врсти духовне деструкције која човјека води у безнађе и тотално отуђење. *Моја је жеља била да скулптура буде слободна, да буде на сунцу, да се роди као саставни дио простора, да буде део живота слободних људи.* Ова Живковићева реченица, вјероватно, најбоље дефинише његову свеукупну животну и стваралачку филозофију. У свом вишедеценијском стваралачком искуству, доследан својим животним и умјетничким начелима, Живковић није имао потребе за излагачком дјелатности у скученим галеријским просторима, сам природни амбијент је најадекватнија галерија за његове скулптуре. У том простору, скулптор и скулптура, немају никаквих ограничења, дјело може да се развија слободно, сходно дијалогу аутора и простора, односу затечених природних и насајућих форми, игри свјетлости и имагинације аутора. Његове форме остварују савршен дијалог са простором, то су материјализовани ауторски записи о том истом простору и догађајима у њему и на њему. Његова дјела дјелују као самоникла, израсла из самог тла, из неког унутрашњег језгра, баш на мјесту недостајућег контрапункта, као материјализовани свјетлосни записи који допуњавају ритам и хармонију свеукупног крајолика. Обликовани седименти геометријских форми, као у природном процесу кристализације, основа су ауторског тактилног приступа у развијању композиционе цјелине, енергије, ритмичке игре мањих и већих, удубљених и истурених површина, при чему ствара савршену драматургију супростављених крајности свјетла и сјене. Живковићеве скулптуре, као што је *Сутјеска*, стварана у стилу *високог модернизма*, добар је примјер преко кога можемо разумјети и сагледати суштину његовог стваралаштва. То његово дјело, као и многа друга, има ту пренапрегнуту метафоричну моћ да у свој монумент уграђује сва и оновременска значења и тумачења, дјело које јесте метафора за све наше пробоје, побједи и трајање. Обилна и монументална Живковићева споменичка скулптура, стварана у естетском и духовном контексту времена у којем настаје, садржи континуитет епске традиције, као вјековну потребу преношења, *са кољена на кољено*, битних историјских и људских судбина. Креативно Живковићево полазиште, карактеристично за сва споменичка обиљежја, креће од просторне конфигурације, топографије, структуре и богатства свеукупне галерије природних облика. Добро анализиран, задати, партерни простор, у најширем луку видокруга, постаје Живковићево поље умјетничких имагинација, сучељавање замишљеног и постојећег и трагање за микро простором као коначном станишту монументалних дјела. У комплексним, разиграним и предимензионираним скулпторским формама, да би се добила динамика, ритам и лакоћа, Живковић се поиграва са законима статике, до саме границе могућег. Та илузија бестежинског стања, у коме бетонске громаде губе право својство материје, даје утисак, неких из

природе изњедрених , нових материјала, баш створених за те новонастале недостјуће громаде. Миодраг Живковић је реализовао преко четердесет монументалних споменика у земљи и иностранству и добитник двадесет угледних награда за свој стваралачки рад. Почасни је грађанин Крагујевца, Пунта Аренаса у Чилеу и Гонараса у Италији.

ВАЖНИЈА ДЈЕЛА: *Сутјеска, Тјентиште; Кадињача, Ужице; Споменик стрељаним ђацима, Крагујевац; Споменик протестима, Пунта Аренса, Чиле; Споменик југословенским усељеницима, Пунта Аренса, Чиле; За крст часни, Приједор; Споменик борцима Бијељине и Семберије, Бијељина; Споменик српским браниоцима Брчког, Брчко; Светитељ Сава, Пријепоље; Споменик пилотима, Београд; Вук Стефановић Караџић, Лозница.*

ИЗВОРИ: Биографска документација Миодрага Живковића.

Миливоје Унковић